

[Veistrup.]

mæssige Forpligtelse til at komme dem til Hjælp, som af den ene eller anden Grund er slaaet ud af Erhvervslivets Rækker, eller som ikke er i Stand til at klare sig selv, medens Stykke 2 fastslaar en Forpligtelse for Borgerne til Selvhjælp. Stykke 3 siger dernæst, at offentlig Hjælp ikke medfører nogen Ændring i den enkelte Borgers Retsstilling udover, hvad der udtrykkelig fastslaas i selve Loven. Efter at disse Principper er slaaet fast, gaar Lovforslaget saa over til at fastsætte den enkelte Borgers Pligt til at sørge, ikke alene for sig selv, men ogsaa for dem, som er ham eller hende betroet til Forsørgelse. Lovforslaget fastslaar med andre Ord det Princip, som nødvendigvis maa være bærende i ethvert velordnet Samfund.

Kapitel I søger at fastlægge Forsørgelsespligten, hvad enten denne paahviler den enkelte helt eller delvis, eller det offentlige maa træde til. Kapitlet handler altsaa særlig om dem, der skal forsørges, og om dem, der har Forsørgerpligt, med andre Ord om Forholdet mellem Forældre og Børn, hvad enten Børnene er født i eller udenfor Ægteskab, samt om det offentlige Stilling hertil.

Bestemmelserne om Forsørgelsessted og Refusion betyder efter min Opfattelse baade sagligt og administrativt et meget stort Fremskridt. Begrebet Forsørgelseskommune forsvinder helt. Alle, der har haft med kommunale Forhold at gøre, ved, hvilket Besvær Begrebet Forsørgelseskommune ofte har forvoldt. Tidligere skulde Forsørgelseskommunen betale $\frac{3}{4}$ og Opholdskommunen $\frac{1}{4}$, men dette ændres nu derhen, at Opholdskommunen, som gaar ind i Forsørgelseskommunens Sted, skal betale $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, som Forsørgelsen forvolder, medens $\frac{2}{3}$ lignes paa samtlige Kommuner. Jeg tror, det er en Fordel, at Forsørgelseskommunen fremtidig skal betale en større Andel — tidligere skulde den kun betale $\frac{1}{4}$ —, ud fra den Betragtning, som ogsaa er fremført fra anden Side, at de, som bevilger Pengene, ogsaa maa have Ansvaret for Tilvejebringelsen af det fornødne Beløb. Her er saaledes Tale om en Udvidelse af Forsørgelseskommunens Forpligtelser, men samtidig bliver Statens Forsørgelsespligter meget stærkt udvidet, idet jeg særlig tænker paa Forsørgelsen af alle de Mennesker, som tidligere omfattedes af Fattiglovens § 61. Enhver, som har været Medlem af dette høje Ting gennem en Aarrække, vil vide, at vi den ene Gang efter den anden har beskæftiget os med de Mennesker, som faldt ind under Fattiglovens § 61, idet der hver Gang har været Tale om at udvide

Gruppen af Personer, for hvilke man ønskede at bevare de Rettigheder, som er andre Mennesker beskaaret; og lige saa ofte har Kravet om, at Staten skulde overtage Forsorgen for disse Mennesker, været rejst. Jeg vil gerne i denne Forbindelse udtale min Tilfredshed med, at Lovforslaget indeholder Bestemmelser, hvorefter Staten nu overtager Forsorgen for en hel Del af disse Mennesker, som i Virkeligheden i mange, mange Tilfælde stod Kommunerne meget fjernt. Dette saa meget mere, som det ikke var muligt for Kommunerne at bestemme, hvor store Udgifter de vilde faa paa denne Konto.

Et meget stort Afsnit af det foreliggende Lovforslag indeholder Bestemmelser om Børneværnet; ikke mindre end ca. 150 Paragraffer giver Regler herom. Jeg tror, det er rigtigt, at en Lov, der omhandler offentlig Forsorg saa udførligt, som det her er Tilfældet, beskæftiger sig med Børneværnet, thi dette er i alleregentligste Forstand en Samfundssag. Vi, som har arbejdet i det offentlige Tjeneste, har høstet rigelig Erfaring med Hensyn til de Mennesker, som har sat sig selv udenfor det borgerlige Samfund. Dersom man undersøger Forholdene til Bunds, viser det sig næsten altid at være Mennesker, som enten intet Hjem har haft, eller hvis Hjem har været af en Beskaffenhed, som ikke svarer til Begrebet Hjem. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at Lovforslaget indgaaende beskæftiger sig med det, som i mange, mange Tilfælde har været Grunden til, at vi har faaet saa store Udgifter til den offentlige Forsorg. Hjemmets Betydning er saa stor, at det helt igennem præger det enkelte Menneskes Liv, og jeg betragter derfor dette Afsnit som meget betydningsfuldt, idet det indeholder forebyggende Foranstaltninger.

Lovforslaget har i Folketinget været behandlet med en Grundighed som yderst faa Forslag. Aar er gaet, siden Forslaget blev fremsat, og siden ærede Medlemmer fik tilstillet den store Bog, betitlet Socialreformen. Jeg føler mig overbevist om, at de Mennesker, som overhovedet har social Forstaaelse, har læst Bogens enkelte Bestemmelser med megen Interesse og Eftertanke, og sidst har nu Repræsentanter for de 3 Partier gennemgaaet Forslaget Paragraf for Paragraf i Socialministeriet; hvilket er resulteret i ca. 250 Ændringsforslag. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa Enkeltheder. Det siger sig selv, at et Lovforslag, som har gennemgaaet denne Behandling, som tilmed nu skal behandles i et Udvalg i dette høje Ting, og som inde-